

האם אנחנו לבד?

מאת
יונתן קלדרון

יונתן קלדרון
משגב דב, ד.נ. עמק שורק 76867
yonatan.cal@gmail.com
050-9340099
[Israeli אתר
Dramatists מחזאי
Website ישראל]
[/http://dramaisrael.org/playwright/yonatancalderon](http://dramaisrael.org/playwright/yonatancalderon)

תוכן

3.....	על המחזאי
4.....	סינופסיס
5.....	דמויות
6.....	1. הקדמת המחזאי
7.....	2. פארק
10.....	3. משרד
14.....	4. מדיטציה
15.....	5. המחזאי
16.....	6. פארק
19.....	7. משרד
21.....	8. מדיטציה
22.....	9. המחזאי
24.....	10. פארק
26.....	11. בית משוגעים
28.....	12. משרד
30.....	13. המחזאי
32.....	14. מדיטציה
33.....	15. פארק
35.....	16. אפילוג

יונתן קלדרון הוא מחזאי ומשורר. נולד בשנת 1977 במושב משגב דב. חבר ועדת התיאטרון של סל תרבות ארצי.

מחזהו הראשון, 'מתחת לעור', תורגם לאנגלית, רוסית, גרמנית ואיטלקית והיה מועמד לפרס מחזה השנה בטקס קיפוד הזהב 2016.

המחזה מבוסס על סיפור אמיתי, פרי מחקר ארכיוני, ועוסק ברומן בלתי אפשרי בין קצינה נאצית לאסירה יהודייה. המחזה עלה לראשונה באוקטובר 2013 בבימוי רקפת בנימין והציגה במשך שלוש שנים בתיאטרון הקוביה במרכז הגאה ובתיאטרון צוותא. בדצמבר 2015 ההפקה התארכה בפסטיבל MoldFest במולדובה.

ביוני 2017 המחזה עלה בלונדון בבימוי אריאלה אשד והופיע ברשימת עשר ההצגות המעניינות בפסטיבל Camden Fringe של מגזין Timeout London. ההפקה הציגה בתיאטרון Old Red Lion והשתתפה בפסטיבל Brighton Fringe.

בנובמבר 2017 הוצגה קריאה מבוזמת של המחזה בגרמנית במסגרת פסטיבל Israel Stücke Aktuell בווינה.

ביוני 2017 מחזהו השני, 'לזאת יקרא אישה', עלה בתיאטרון הבימה בבימוי רקפת בנימין ובביצוע האנסמבל הגאה. המחזה המבוסס על האוטוביוגרפיה של אפרת טילמה, מראשונות הנשים הטרונסג'נדריות בישראל. בשנות השישים היא נרדפה על ידי המשטרה וכיום בעצמה הפכה לשוטרת. ההצגה זכתה בציון לשבח בפסטיבל התיאטרון הקהילתי נווה יוסף בחיפה.

בוגר MA בתיאטרון מאוניברסיטת תל-אביב ותואר ראשון בספרות עברית בהצטיינות מאוניברסיטת בן-גוריון. זוכה מלגת שוטלנדר לתלמידי מחקר ופרס הצטיינות מאת מכון הקשרים לחקר הספרות והתרבות.

פרסם משיריו בכתב העת הצריף.

העלילה הפוסט מודרנית מורכבת ממספר סיפורים נפרדים הנקשרים ביניהם בעזרת דמויות ולוקיישנים משותפים, וכן בעזרת רשת של דימויים כביכול בלתי קשורים - חייזרים, שואה, תאומים, מדע, רפואה - שמציירים את הקושי האנושי לגעת באדם אחר.

אקטיביסט למען זכויות בעלי-חיים שניסה לרצוח מדען סובייטי לשעבר, שערך ניסויים רפואיים חלוציים בבעלי-חיים, מעמיד פני כלב כדי להתחמק מהכלא; פרופ' קרל סייגן מתאהב בעוזרת שלו אן דרויאן, המתעקשת לכלול את זוועות השואה בתקליט הזהב שישוגר למרחבי החלל על גבי הגשושית וויאג'ר 1, שמשימתה לאתר חיים תבוניים מחוץ למערכת השמש; אישה בעלת מעיל זוגי מחפשת את תאומתה הסיאמית אשר נחטפה על ידי חייזרים; המחזאי יונתן קלדרון, שנולד בדיוק ברגע שיגור הגשושית, מתוודה על בדידותו בפני חשפנית באתר מצלמות בשידור חי; זרם המחשבות של אן דרויאן שהוקלטו אל תוך תקליט הזהב ונמצא אי שם בשולי מערכת השמש, מתחבר לרשת האינטרנט ומשבש את זרם שידור הנתונים באתר המצלמות.

בעזרת סיפורים אלה מנסה המחזה לענות על השאלה הגדולה "האם אנחנו לבד?"

01/01/2012
01/01/2013
7/1/2021

רעיון ראשוני:
תחילת הכתיבה:
הנוסח הזה:

עקבת הנעל על הירח
היתה שם מאז ומעולם
היא חיכתה שם לאדם
מתחת להר של נעליים

דמויות

שחקן 1:

43, אסטרופיזיקאי בנאס"א
40, המחזאי
40, פעיל קיצוני למען זכויות בעלי-חיים

פרופ' קרל סייגן
יונתן קלדרון
אקטיביסט

שחקנית 2:

28, עוזרת של פרופ' סייגן ואשתו לעתיד
28, עובדת סקס במצלמה
28, קולה המוקלט של אן דרויאן

אן דרויאן
זונה
זרם מחשבות

שחקן 3:

61, וטרינר; מדען סובייטי לשעבר

ד"ר ולדימיר דמיחוב
אח בבית חולים לתשושי נפש

שחקנית 4:

40, אחות תאומה שאחותה נעלמה

אחות תאומה
אחות בבית חולים לתשושי נפש

הערות המחזאי:

* פרופ' קרל סייגן, אן דרויאן וד"ר ולדימיר דמיחוב הם דמויות היסטוריות. עם זאת לקחתי לעצמי חירות לחרוג מהביוגרפיות שלהם, מאחר והמחזה מתרחק מהריאליסטי ככל שהוא מתקדם.

* במקום הקלטות ניתן לשחק את המונולוגים המוקלטים של אן דרויאן.

המקום והזמן

יוני - אוגוסט 1977
2017

משרדו של פרופ' קרל סייגן באוניברסיטת קורנל, איתקה, ניו יורק.
פארק ליד אוניברסיטת קורנל, איתקה, ניו יורק.
בית חולים לתשושי נפש, איתקה, ניו-יורק.
חדר עבודה ביתי עם מחשב / אתר פורנו של מצלמות בשידור חי.

1. הקדמת המחזאי

[2017]. חדר העבודה של יונתן. יונתן יושב ומקליד במחשב הנייד. מקליד ומוחק. מתיימש ומקפל את המחשב בתנועה חדה]

יונתן: קוראים לי יונתן קלדרון ואני מומחה לבדידות.

נולדתי בחמישי לספטמבר 1977, בבית החולים אסף הרופא שבצריפין. בדיוק באותו יום בקצה השני של העולם, בבסיס חיל האוויר שב-Cape Canaveral שבפלורידה, סוכנות החלל האמריקאית שיגרה את הגשושית Voyager 1 לחלל. לשנינו משימה זהה:
[ביט]
ליצור מגע.

וויאג'ר 1 נושאת עליה תקליט זהב, המכיל צלילים ותמונות המתארים את המין האנושי ואת כדור הארץ. גשושית היא חללית לא מאויישת, אבל Voyager 1 נושאת עליה את אן דרויאן, לימים אשתו של פרופ' קרל סייגן. או לפחות את המחשבות של אן דרויאן, שהוקלטו מאלקטרודות שהוצמדו למוחה ונחרטו לנצח על תקליט הזהב.

על גבי התקליט חרוטות גם הוראות שימוש. מעין חידה, תשבץ הגיון, לשעשע בו את האינטליגנציה של חוצן תבוני שאולי ימצא אותה ביום מן הימים.

יום אחד, בראשון לדצמבר 2011, קלטה הגשושית בחיישניה חלקיקים בעוצמה גבוהה ממקור מחוץ למערכת השמש.
[ביט]
אבל זה היה רק רשרוש בלב.

בספטמבר 2013 הודיעה נאס"א כי וויאג'ר 1 הגיעה להליופאזה, שהיא קצה הגבול המגנטי של מערכת השמש, וכך, לראשונה בתולדות האנושות, הגיע חפץ מעשה ידי אדם אל מעבר למערכת השמש.

ואני באותו זמן ניסיתי לכתוב מחזה.
חיפשתי במרחבי היקום אחר האלה החמקמקה הקרויה מוזה.
אבל בכל יום היא מתרחקת ממני יותר ויותר.

סוכנות החלל מעריכה שהגשושית תמשיך לשגר נתונים עד שנת 2025.
עד כה לא נוצר מגע.

2. פארק

[יוני 1977. פארק. שעת לילה מאוחרת. קר. טלפון ציבורי. אחות תאומה מסתובבת כאילו איבדה משהו. האקטיביסט מחייג בטלפון הציבורי]

אקטיביסט: [בטלפון הציבורי] דוקטור דמיחוב? אני מצטער על השעה המאוחרת. הכלב שלי נפצע. אנחנו נמצאים בפארק. אתה חייב לבוא. הוא נאנק מכאבים ואני לא יודע מה לעשות! תבוא מהר! [פאזזה] תודה אדוני! תודה!

[מנתק וממתין. מתוח]

תאומה: אדון, אדון, אולי ראית את אחותי?

אקטיביסט: מה?

תאומה: איבדתי את אחותי!

אקטיביסט: לא ראיתי אף אחד.

תאומה: בבקשה תעזור לי לחפש אותה!

אקטיביסט: גברת, תלכי הביתה! אחותך לא כאן. תסתלקי מפה!

תאומה: למה אתה מדבר אלי ככה? לא עשיתי לך שום דבר.

אקטיביסט: תקשיבי לי, עדיף שתסתלקי מפה!

[מסתובבת ללכת. עוצרת. מסתובבת חזרה לעבר האקטיביסט]

תאומה: אתה עצבני כי הכלב שלך פצוע.

אקטיביסט: זה לא עניינך!

תאומה: איפה הוא?

אקטיביסט: מי?

תאומה: הכלב שלך!

אקטיביסט: אין לי שום כלב!

תאומה: בשביל מה אתה צריך וטרינר אם אין לך כלב?

[האקטיביסט מבחין בוטרינר מתקרב]

אקטיביסט: הוא מגיע. אם את לא רוצה להסתבר, יותר טוב שתסתלקי מפה.

[האישה מתבוננת בו מתלבטת]

[צועק] תסתלקי מפה!

[האישה מסתלקת]

וטרינר: זה אתה עם הכלב הפצוע? מי זאת האישה? היא נראתה מבוהלת.

אקטיביסט: תתעלם ממנה. רק פסיכים מסתובבים בפארק בשעות כאלה.

וטרינר: איפה הכלב?

אקטיביסט: מאחוריך.

[הוטרינר מסתובב ובעל הכלב בועט לו בגב. הוטרינר זועק ונופל על הארץ. כשהוא מסתובב חזרה הוא מגלה שהאקטיביסט מכוון אליו אקדח]

אקטיביסט: עכשיו אתה תשלם את המחיר על הניסויים האכזריים שעשית.

וטרינר: אני יצאתי מהבית בלילה בקור כדי להציל את הכלב שלך!

אקטיביסט: ומה עם הכלב ההוא? למה עליו לא ריחמת ככה?

וטרינר: זה היה ניסוי רפואי.

אקטיביסט: לכלב עם שני ראשים אתה קורא רפואה? איזה מן רפואה זאת?

וטרינר: ניסוי בתמיכת מערכות חיים. ניסוי שהניח את היסודות של השתלות האיברים!

אקטיביסט: הכלב ההוא התנדב לניסוי? הוא נתן לך את הסכמתו?

וטרינר: מובן שלא אבל...

אקטיביסט: אם ככה גם אני לא אשאל אותך אם אתה מסכים שאכרות לך את הראש ואחבר אותו לגוף של אדם אחר!

וטרינר: הם בסך הכל כלבים. הניסויים שלי הצילו חיים של מאות אלפי בני-אדם!

אקטיביסט: בסך הכל כלבים? ואתה יותר טוב מכלב?

[הוא מכה את הוטרינר שוב. הוטרינר נופל וזוחל כמו כלב]

אקטיביסט: אתה כלב! זה מה שאתה!

[נשמע רעש של משטרה]

אקטיביסט: הבת זונה קראה למשטרה!
חכה אתה! עוד לא סיימתי איתך!

[האקטיביסט בורח]

3. משרד

[חודשיים לאחר מכן. 24 באוגוסט 1977. שעת ערב מוקדמת. חדר במשרד של פרופ' קרל סייגן באוניברסיטת קורנל בניו-יורק. פרופ' קרל סייגן ואן דרויאן עובדים על הרכבת תקליט הזהב. אן מתנהגת בקרירות לא אופיינית]

אן: [מושיטה לקרל תמונות] פרופסור סייגן, אלה התמונות מהסשן האחרון.

קרל: [עובר על התמונות] איזו לדעתך הכי טובה?

[אן מושכת בכתפיה בחוסר עניין]

קרל: הממ... [עובר על התמונות] לדעתי, זאת.

אן: [מרימה גבה] דווקא זאת?!

קרל: למה את כל כך מופתעת?

אן: היא נראית כמו משתה בבית משוגעים...

קרל: [צוחק] בהחלט. אבל היא מדגימה בצורה נפלאה אכילה, ליקוק ושתייה.

אן: שיהיה זאת. [מסתובבת לדרכה בהשלמה] אה, והתקשרו מ-EMI. הם לא מוכנים לאשר לנו להשתמש בשיר 'here comes the sun'...

קרל: הם לא מוכנים?!

אן: הביטלס עצמם מעוניינים. אבל המנהלים ב-EMI לא מסכימים.

קרל: הם מבינים שאנחנו מתכוונים לכלול את השיר בתקליט הזהב?

אן: הם דורשים תמלוגים.

קרל: תמלוגים?! ממי? מהחייזרים?

אן: [מושכת בכתפיה]

קרל: אני רוצה את 'Johnny B. Goode' במקום. תשיגי לי את צ'אק ברי. שתוכנית החלל הבריטית תשלח שיר של הביטלס לחלל...

[אן פונה לעיסוקיה]

קרל: אן, קרה משהו? את מאוד מרוחקת היום.

אן: אני מאוכזבת ממך, פרופסור. לא היית צריך להתקפל ככה בעניין התמונות מאושוויץ.

קרל: אן, נאס"א היו מאוד ברורים בעניין הזה. אם יצורים תבוניים ימצאו יום אחד את תקליט הזהב שלנו, סביר להניח שתהיה להם יכולת טכנולוגית הרבה יותר מתקדמת משלנו. תארי לך שהם פשוט יחליטו להשמיד אותנו כמו שהנאצים השמידו את היהודים? תמונות מאושוויץ לא בדיוק מעבירות מסר של מין שוחר שלום.

אן: תמונה אחת מאושוויץ מספרת יותר על בני האדם מאשר כל אלפי התמונות שצילמנו בסטודיו!

קרל: אן, את לא מצפה שנשלח לחלל את הכביסה המלוכלכת שלנו?

אן: אני מצפה שתרים טלפון לנאס"א ותסביר להם שהמשימה שקיבלנו היא לתאר את המין האנושי כפי שהוא, ולא גרסה מכובסת שלו!

קרל: בסדר, אן. אני מדבר עם נאס"א.

[הטלפון מצלצל. אן עונה]

אן: משרדו של פרופ' סייגן.

[ביט]

מיד, אדוני.

[מוסרת לקרל את השפופרת]

זה הנשיא!

קרל: פרופ' קרל סייגן מדבר.

[פאזזה]

כן, אדוני הנשיא.

[פאזזה]

מה לגבי התחריט?...

[פאזזה]

בוודאי שהם ערומים. אנחנו רוצים להראות את מבנה הגוף של המין האנושי.

[פאזזה]

אנחנו שולחים בכספי משלם המיסים פורנוגרפיה לחלל?! אם לא אכפת לך אדוני הנשיא יש לי

הרבה עבודה. יש לנו פחות משבועיים עד השיגור.

[פאזזה]

תגיד לסנטורים השמרנים שגם אדם וחווה היו ערומים בגן העדן.

[פאזזה. צועק]

לא, אני לא יכול לשים עליהם עלי תאנה! איך ייצורים תבוניים אמורים להבין...

[פאזזה קצרה. מנמיך את הקול]

אני מתנצל, אדוני הנשיא. אבל עם כל הכבוד, אדוני חייב להבין שהתרשים הזה לא מיועד לקונגרס.

תחשוב עליו כעל מכתב בבקבוק שנשלח אל הלא נודע. יום אחד, בעוד מיליארדי שנים, ישויות

תבוניות כלשהן עשויות למצוא אותו. האם אדוני הנשיא היה רוצה שהם יחשבו שצומחים לו עלים

מה... גוף?

[ביט]

אדוני, אנא ממך...

[ביט]

אדוני מוכרח להבין... ייתכן ביותר שהתרשים הזה יהיה הדבר היחיד שיישאר מהמין שלנו, הרבה

אחרי שבית המחוקקים יהפוך לאבק בין כוכבי. ומה שחשוב הוא שאותם ישויות תבוניות יוכלו

לפענח אותו ולהבין ממנו כמה שיותר על המין שלנו.

[ביט]

לשם דוגמא, אדוני הנשיא, בהתחלה רצינו שאדם וחווה יחזיקו ידיים, אבל החשש שלנו הוא

שחוצנים עלולים לחשוב שמדובר בייצור אחד בעל ארבע רגליים ושני ראשים. לכן איירנו אותם

עומדים אחד לצד השניה. אדם מנפנף בידו לשלום. קרוב לוודאי שחוצנים לא יוכלו לפענח את

המחווה הסמלית הזאת אבל לפחות היא מדגימה כיצד הזרועות שלנו זזות.

אדוני מתחיל להבין את השיקולים שעומדים בפניי?

[פאזזה]

אני חושב שהתפשרתי די והותר כשהסכמתי לכלול את איבר המין הגברי במצבו הרדום בלבד. החיזרים עלולים להגיע למסקנות הלא נכונות לגבי הפונקציונליות של האיבר הקטנטן הזה.

[פאזזה, אן מעודדת את קרל]

לא, אדוני הנשיא, אני לא אוכל להסכים לצנזורה נוספת. פסלתם כמעט חמישית מהתמונות שבחרנו לכלול בתקליט!

[ביט]

אני מבין, אדוני הנשיא, אבל במקרה הזה, אני עומד בסירובי. אני לא מתכוון למחוק את איבר המין של האישה. למען השם, מדובר בקו אנכי אחד קטן. אין לקונגרס עניינים חשובים יותר לטפל בהם?

[פאזזה]

לאיור התמים הזה הם קוראים תועבה?

[פאזזה ארוכה יותר. קרל מרחיק את השפופרת מהאוזן משום שהנשיא כביכול מרים את קולו]

לא, אדוני הנשיא, לא יהיה בזה צורך. אני מבין. אנחנו נצנזר את איבר המין של האישה.

מבחינת ישויות תבוניות שימצאו את התחריט הזה בעתיד – לנשים אין איבר מין!

[פאזזה]

אין בעד מה.

תודה, אדוני הנשיא.

[קרל מנתק. אן כועסת]

קרל: אני מצטער, אן. זה לא בשליטתי.

[פאזזה]

האם האתנו-מוזיקולוג מאוניברסיטת קולומביה חזר אלייך לגבי היצירה הסינית?

אן: אני עוזבת אותך, קרל. אני מתפטרת.

קרל: [מתעלם] אנחנו חייבים למצוא ייצוג מוזיקלי ראוי של התרבות הסינית העתיקה!

אן: אתה נבחרת לראשות הועדה להרכבת תקליט הזהב. לא חברי הקונגרס ואפילו לא הנשיא.

אתה לא צריך להיכנע לבריונות הזאת! מחר הם יבקשו לסרס גם את אדם!

קרל: אן, לצערי הרב אם אנחנו רוצים שתקליט הזהב הזה יצא מחוץ לגבולות מערכת השמש, אנחנו

צריכים להתחשב גם בפוליטיקה מקומית.

אן: אתה זה שתמיד אמר לי להסתכל על התמונה הגדולה, שאנחנו רק גרגר אבק על גרגר אבק על

גרגר אבק!

קרל: הנשיא איים לבטל את תוכנית החלל...

[פאזזה קצרה]

אן: אני מתייחסת לתפקיד שלי בכבוד הראוי, פרופ' סייגן. אבל אם אתה ואני לא רואים את הדברים עין

בעין, אולי יהיה יותר טוב שאני...

[קרל נוגע בידה ואן משתתקת]

קרל: אן! אני לא יכול לעשות את זה בלעדייך.

[פאזזה. אן אוספת את ידה]

אן: אנחנו מצרפים לתקליט ברכות באלוהים יודע כמה שפות...

קרל: 59 שפות אנושיות. ואחת לא אנושית - של לווייתן גדול-סנפיר.

אן: 60 שפות! וברכה אחרי ברכה אנחנו שולחים לחוצנים מסר של שלום. אבל כל הברכות האלה בכלל לא נועדו לישויות תבוניות שמתחבאות להן אי-שם.

קרל: הן לא?

אן: לא, קרל! הן נועדו למרק את המצפון שלנו. הן מציירות תמונה יפה של מין שוחר שלום. האם אנחנו באמת כאלה? תסלח לי על החוצפה, פרופ' סייגן, אבל תקליט הזהב שלך הוא שקר. שקר יפהפה על עולם שמעולם לא היה קיים. במקום שלדים מהלכים אנחנו שולחים לחלל תמונות של אנשים מלקקים גלידה.

קרל: נאס"א ביקשה במפורש תמונות שמדגימות את נפלאות הגוף האנושי...

אן: אנחנו המין האנושי, קרל! ולא תמיד ליקקנו גלידה! המהנדסים של הוויאג'ר סיפרו לי שלתקליט הזהב יהיו חיי מדף של אלף מיליון שנים. אלף מיליון שנים! יום אחד, מכל אלפי הספרים שנכתבו, מכל האנשים שאי פעם חיו, מכל המעשים האציליים והשפלים שנעשו – מכל האנושות כולה יישאר רק תקליט הזהב שלנו. לא היית רוצה שהוא יספר את האמת על המין האנושי?

קרל: את צודקת אן. התקליט הזה לא מיועד רק לחוצנים. הוא מיועד גם לנו, לבני האדם. התקליט הזה הוא הפנים שלנו. האם זה שקר לצייר דיוקן מחמיא של עצמך? האם זה שקר להפנות את הצד הפוטוגני שלך למצלמה?

אן: האמת לא תהיה שלמה בלי הצד המכוער שלנו! לכל תקליט יש שני צדדים, קרל.

קרל: ניסינו, אן. זה כבר לא תלוי בי.

אן: להתראות, פרופ' סייגן. אני מקווה שלפחות הלווייתנים שהקלטנו סיפרו את האמת על המין שלנו.

קרל: אן, חכי!

[יוצאת]

4. מדיטציה

[זרם התודעה של אן דרויאן. במהלכו ישמעו קולות של לוייתנים, ציפורים ושלל צלילים מתוך תקליט הזהב של נאס"א]

יש לי שעה לברוא בה עולם.
המחשבות שלי ייחתמו בתוך קופסת שימורים.
רק מה שאחשוב עליו יישאר.
אני חייבת לחשוב על ההרים ועל הגאיות,
על הירוק, על הכחול.
ועל זרים השותקים זה מול זה בקרון הרכבת.
יש לי שעה לחשוב על הכל.

5. המחזאי

[2017]. יונתן יושב מול המחשב בביתו, גולש באתר פורנו של מצלמות בשידור חי וצופה בזונה מתפשטת]

זונה: כן! כן! אני חמה עליך!
לטף אותי! תקרע ממני את התחתונים!

יונתן: לא כל כך מהר. תתפשטי יותר לאט.

זונה: אתה הבוס.
אה! כן! כן!

[התמונה במחשב כביכול מטשטשת, הזונה מאבדת הכרה ומדברת בקולה של אן דרויאן]

קרל? קרל?

יונתן: מי זה קרל? לא קוראים לי קרל!

זונה: זאת אני, אן! המחשבות שלי מצאו אותך!
אתה צדקת, קרל! הם הגיעו! הם מצאו את Voyager 1!

יונתן: הכל בסדר אצלך בראש?

זונה: אני מאוד מקוה שכן! הם הצליחו לפענח את המחשבות שלי!
הם יודעים הכול!

יונתן: מה נכנס בך? תחליפי תקליט!

זונה: מאוחר מדי! הם מצאו אותנו! הם הצליחו לקרוא את ההקלטה שלנו והם בדרך אליכם!

יונתן: רגע, אתם מקליטים את השיחות האלה?!

זונה: צדקת, קרל, אולי עדיף היה שלא היינו מקליטים...

יונתן: זה לא מצחיק! אני משלם ביוקר על השיחה הזאת!

זונה: אני מקווה שלא! אני מקווה שהם יבינו!

[אן נעלמת. התמונה שבה. הזונה חוזרת לעצמה]

יונתן: הלז? הלז?

זונה: כן! כן!... אני גומרת!

6. פארק

[24 באוגוסט 1977. פארק. מאוחר יותר באותו הערב. ערב קריר של סוף הקיץ. אן יושבת על ספסל נסערת. היא לא לבושה חם מספיק, משום שיצאה מהמשרד בסערת רוחות ושכחה לקחת איתה את המעיל שלה. היא רועדת מקור. האחות התאומה נכנסת נסערת גם היא. היא לובשת מעיל רחב. היא מסתכלת סביב כאילו איבדה דבר מה. היא נעה בצורה משונה, קלילה וכבדה בעת ובעונה אחת.]

תאומה: סליחה, גברת, האם ראית את אחותי? איבדתי את אחותי!

אן: איך היא נראית?

תאומה: היא נראית בדיוק כמוני. אולי ראית אותה?

אן: היא אחותך התאומה?

אישה: אני לא מורגלת להיות בלעדיה. אנחנו מאוד קשורות. חזייה מיוחדת קושרת אותנו יחד. ובמעיל שלי יש שרוול מיותר. אולי ראית אותה במקרה?

אן: לא ראיתי אף אחת שנראית כמוך. חוץ ממך.

אישה: לאן היא נעלמה? מה אעשה בלעדיה? תראי את המעיל שלי! – אני חצי בנאדם!

אן: למה בעצם אתן חולקות את אותו המעיל?

תאומה: בגלל שאנחנו תאומות סיאמיות.

אן: איבדת את אחותך הסיאמית?

תאומה: לא נפרדנו אף פעם. מאז הניתוח. אני מאוד לא רגילה לזה.

[האישה מאבדת שיווי משקל וכמעט נופלת. קשה לה ללכת על שתי רגליים.]

אן: הופרדתן בניתוח?

[האחות התאומה מדברת בצורה מוזרה. חיתוך הדיבור שלה בלתי רגיל. כאילו מחכה לאחותה הסיאמית שתשלים את המשפטים שלה, אבל משזה לא קורה נאלצת להשלים אותם בעצמה.]

תאומה: כן.

אבל שמרנו את זה בסוד.
הפרידו אותנו בכוח.
לא רצינו.
אמרו לנו שזה מסוכן.
שלא נוכל להמשיך לחיות.

היינו קטנות. לא יכולנו להתנגד.
הניתוח היה מסובך.
תשע שעות. עשרה מנתחים.
כלי הדם שלנו היו ארוגים זו בזו.
האיברים הפנימיים שלנו היו מחובקים.
המחשבות שלנו היו מחוברות. [בוכה]

אן: הניתוח הסתבך?

תאומה: [בקול רועד] לא.
הוא הצליח.
אבל הבדידות היתה חדשה.
המרחק כאב.
הלבד היה כל כך גדול.
כל כך כבד על כתפיים של ילדה אחת.

אן: אז קשרתן את עצמכן ביחד?

תאומה: ביקשנו שיחברו אותנו שוב.
"אי אפשר" הם אמרו.
את זה המדע לא יכול.
כמה הם השתוקקו להפריד ביננו.
היינו ניצחון של הטבע,
והם הפכו אותנו לניצחון של המדע.

אן: ואף אחד לא גילה כל השנים?

אישה: לא יצאנו הרבה מהבית.
בחוץ הסתכלו עלינו כמו על מפלצת.
אבל לנו לא היה אכפת.
היינו אחת.
ועכשיו אנחנו... אני...
"אני". איזו מילה נוראית!

אן: בואי, תרגעי, שבי כאן לידי.
אנחנו נמצא את אחותך.
להיות לבד זה לא כל כך נורא.
את תתרגלי.

[התאומה מתיישבת על הספסל לצד אן]

תאומה: את תעזרי לי למצוא אותה?
אני חושבת שזה לקח אותה...

אן: מי?

תאומה: [מצביעה למעלה] זה!

אן: את מתכוונת ש... חטפו אותה חייזרים?

[האחות התאומה מהנהנת בראשה]

אן: אל תפחדי. אני אשמור עלייך.
הם לא יעשו לך כלום.

תאומה: אני לא מפחדת.
הוא טוב.
אני מכירה אותו.
אני רוצה ש-זה יבוא וייקח גם אותי.
הוא שכח אותי כאן.

אן: מה קרה בפעם הקודמת? ספרי לי.

תאומה: זה כבר בא פעם, כשהיינו ילדות.
הלכנו לאיבוד ביער,
והוא מצא אותנו.
הוא היה טוב.
הוא אוהב תאומים.
היו שם זוג תאומים בצבע שוקולד.
הוא תפר אותם אחד לשני.
פנים מול פנים. כמו חיבוק. [מדגימה על אן]
זה לא כאב להם.
זה היה נעים.
אחותי ואני רצינו שהוא יתפור גם אותנו.
ולא יהיה יותר לבד.
שוב נהיה אחת.
אבל הוא חייך אלינו,
ליטף לנו את הראש,
והחזיר אותנו הביתה.

אן: איפה באמת את גרה? אולי 'זה' מחפש אותך בבית?

תאומה: את תעזרי לי למצוא אותו כדי שיחבר אותי לאחותי?

אן: [משקרת] בטח... בטח שאעזור לך.
אל תדאגי.

תאומה: קר לך.
בואי כנסי אל תוך המעיל שלי.
יש בו מקום לשניים.

[אן והאחות התאומה חולקים שניהם את המעיל שלה]

7. משרד

[24 באוגוסט 1977. מאוחר יותר באותו ערב. המשרד של פרופ' סייגן. **קרל ואן**. תוך כדי שיחה אן עוברת על ערימה של תמונות ומחפשת ביניהן תמונה מסויימת]

אן: ואז, ישבנו שם, שתינו בתוך אותו המעיל. לא ידעתי מה להגיד. בסוף הצעתי שנחפש את אחותה כל אחת בצד אחר של הפארק.

קרל: ופשוט הסתלקת בלי לנסות לעזור לה?

אן: איך יכולתי לעזור לה?

קרל: לחפש את האחות שלה, כמו שהצעת!

אן: אין שום אחות, קרל! היא משוגעת!

קרל: אם אין שום אחות אז איך זה שהיא לובשת מעיל שנתפר לשניים?

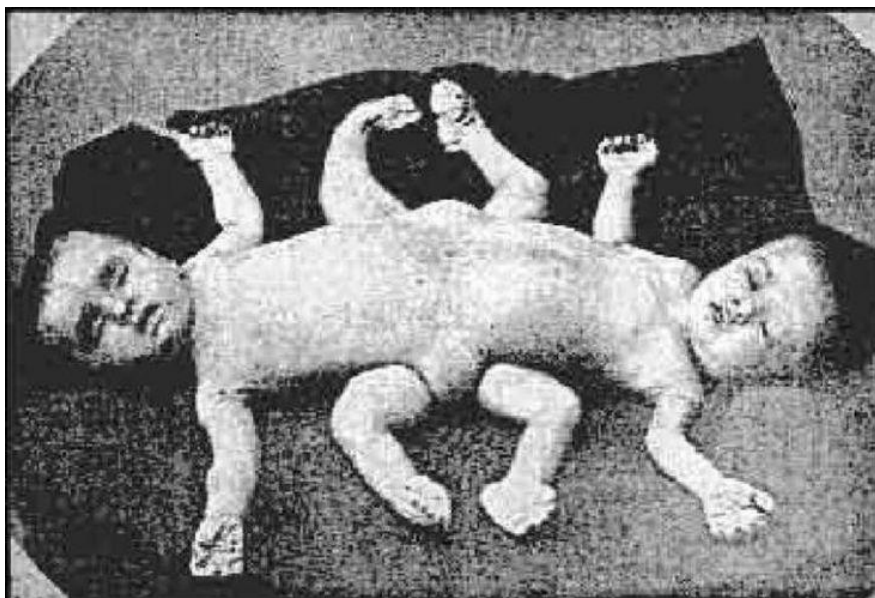
אן: כי היא משוגעת!

קרל: זה קל להגיד שהיא משוגעת וזהו. תניחי כבר את התמונות האלה!

[אן מוצאת את התמונה שהיא חיפשה]

אן: הנה זה! ידעתי שהסיפור שלה נשמע לי מוכר.

[אן מתבוננת בתמונה ואז מגישה לקרל את התמונה]

קרל: אלוהים אדירים! מה זה?!

אן: מרץ 1944. ד"ר ג'וזף מנגלה תופר שני תאומים צוענים ביחד, בניסיון לייצר תאומים סיאמיים. הם סבלו מנמק ומתו אחרי כמה ימים תוך סבל נוראי.

[פאזזה]

קרל, אני חושבת שהמשוגעת שלנו ואחותה היו תאומות מנגלה.

[קרל מוריד את התמונה]

קרל: איזו זוועה!

אן: יכול להיות שהיא היתה עדה לניסוי השטני הזה, [מצביעה על התמונה] וזאת הדרך שלה להתמודד עם הזיכרון הטראומטי. יכול להיות שאחותה התאומה נפטרה על שולחן הניתוחים של מנגלה.

קרל: ויכול להיות שהיא דוברת אמת. אל תפסלי את האפשרות הזאת.

אן: באמת, קרל! הסיפור שהיא סיפרה הוא באמת סיפור יפה. על חייזרים טובים. בנאס"א היו אוהבים אותו.

קרל: אן, בבקשה אל תתחילי שוב.

אן: הצילום הזה מתעד את רגע השפל של האנושות.

קרל: אן, שימי את נאס"א בצד רגע, את באמת היית רוצה לכלול זוועות כאלה בתקליט הזהב שלנו?

אן: כמה מפתה פשוט לשכוח שזה אי פעם קרה. לעצום את העיניים.

קרל: אן, אנחנו בונים כאן תיבת נוח תרבותית. עם כל הרצון הטוב, אנחנו לא נוכל להכניס לתוכה את כל תולדות האנושות. חלק מההיסטוריה יהיה חייב לאבוד במבול. גם אלוהים בעצמו החריב את העולם שברא. מחק את הרע ושמר את הטוב.

[אן תופסת את קרל בכתפיים ומסתכלת אל תוך עיניו]

אן: אני לא רוצה להיות אלוהים!
אני לא רוצה לעמוד על הרמפה ולהצביע ימין או שמאל, חיים או מוות.

[קרל משתחרר מאחיזתה של אן בכתפיו]

קרל: גם אם מי שתבחרי לחיים יקבל סיכוי לשרוד?

אן: סיכוי נמוך.

קרל: סיכוי נמוך הוא גם סיכוי. מה אם חייזרים באמת חטפו את אחותה? הקדשתי את כל החיים שלי להוכיח שאנחנו לא לבד ביקום. ומה אם האישה הזו היא ההוכחה שחיפשתי כל השנים? אני לא רוצה לפספס את הסיכוי הזה.

אן: אם אתה מתעקש לעשות מעצמך צחוק, לך חפש אותה! היא בטח מתרוצצת עדיין בפארק.

[זרם התודעה של אן דרויאן]

אהבה.

איך אפשר לתאר אהבה למי שמעולם לא חווה אהבה?
האם יש אהבה בעולם שלכם?

אהבה היא מין סבך של חוטים.

יש חוטים קצרים וחוטים סבוכים, צבעוניים, ארוגים, סרוגים,
צמר, משי, כותנה, מעין קורי עכביש לוכדים,
חוטים מורעלים של יצורי-ים יפהפים אך טורפים...

יש לפחות שבעה מדורי אהבה בכל צבעי הקשת.

אנחנו מבקשים לפעמים ללכוד אחרים
אך בו זמנית חוששים להתחייב להדדיות.¹

ואולי עולמכם סובב סביב משהו נפלא הרבה יותר מאהבה?
אולי ישנה מתנה נפלאה שאפילו האהבה מחווירה לידה?

1 הקטע "אהבה היא מין סבך של חוטים... להתחייב להדדיות" נכתב על ידי המשוררת זוכת פרס ראש הממשלה ברכה סרי ז"ל בקבוצת הפייסבוק "לאהוב" ומוקדש לזכרה באהבה. הקטע מצוטט בהסכמת המשוררת ובאישור בתה, נצחיה סרי

9. המחזאי

[2017]. יונתן יושב מול המחשב בביתו, גולש באתר הפורנו וצופה בזונה מתפשטת]

יונתן: אן? אן?!

זונה: אתה רוצה שאני אהיה אן. אני אהיה אן, בייבי.

יונתן: זו את?

זונה: זו אני, בייבי - אן!

יונתן: זו לא את.

זונה: את מי חיפשת?

יונתן: אתמול היתה כאן מישהי אחרת.
היה לה קול מקסים, מתוק.

זונה: לא עובדת כאן אף אחת בשם אן.
היא בטח נתנה לך שם במה. איך היא נראית?

יונתן: בדיוק כמוך! אבל שונה לגמרי.

זונה: טוב, אתה לא עוזר לי לעזור לך.

יונתן: היא הופיעה פתאום מתוכך...

זונה: מה שתגיד, מותק. אתה הלקוח.
המונה דופק.

יונתן: היא דיברה מהפה שלך, אבל זאת היתה מישהי אחרת.

זונה: כל פעם אני אחרת, מותק. זה חלק מהמקצוע.
אני למדתי משחק.

יונתן: היא לא היתה זונה.

זונה: כולם זונות! איפה אתה חושב שאתה חי? בותיקן?

יונתן: היא יותר כמו מלאך.

זונה: מלאך! ומה סיפרה אמא תרזה שלך?

יונתן: היא דיברה על חללית.

זונה: כבר היו לי כאלה שרצו רק לדבר.
מחפשים זונה כדי לזיין לה את המוח.

יונתן: היא נמצאת בחללית.

זונה: אולי הגעת בטעות לתחנת החלל הרוסית.
היה לה מבטא רוסי?

יונתן: [נזכר] Voyager 1!
אמא שלי סיפרה לי שנולדתי בדיוק ביום שבו שיגרו אותה לחלל!

זונה: [גונחת במבטא רוסי] אוח! זה גדול!

יונתן: המשימה שלה היתה לחפש חיים תבוניים מחוץ לכדור הארץ.

זונה: כי כאן זה ברור שאין.

יונתן: ומאז בכל יום היא הולכת ומתרחקת מכדור הארץ.
והלב שלי הולך ונאטם.

זונה: [מסירה את המסכה הצינית לרגע] זה עצוב.

יונתן: היא החפץ מעשה ידי אדם הראשון שהגיע אל מעבר למערכת השמש.

זונה: אבל איך כל זה קשור אלי?

יונתן: המחשבים של נאס"א עדיין קולטים ממנה מידע.
אולי בטעות עליתי על תשדורת ממנה בזמן שצפיתי בך.

זונה: אולי. שום דבר כבר לא יפתיע אותי.

יונתן: אני חייב לנסות לעלות על התשדורת הזאת שוב!

זונה: אם תרצה אני מוכנה להיות על חללית מחוץ למערכת השמש.
בשבילך בלי תוספת מחיר.

[יונתן מתנתק והזונה נעלמת]

10. פארק

[24 באוגוסט 1977. מאוחר יותר, לילה. פארק. קרל מחפש שוב את האישה. מבחין בה]

קרל: זאת את, נכון? אני מחפש אותך כבר שעה!

תאומה: מי אתה? מצאת את אחותי?!

קרל: לצערי לא. אבל אני רוצה לעזור לך לחפש אותה. אמרת שחייזרים חטפו אותה. ספרי לי איך זה קרה.

תאומה: ישבנו כאן על הספסל, ופתאום הגיע מהשמיים אור גדול ומהבהב ואחותי נבלעה בתוך האור.

[אן מגיעה לפארק, שומעת את ההסבר של התאומה]

אן: קרל! אתה עושה מעצמך צחוק!

קרל: אן, תכירי את...

אן: אתה אפילו לא יודע איך קוראים לה! בדיקה פשוטה של השם שלה במאגר של ניצולי שואה תחשוף את האמת. [לאישה] תקשיבי לי, אלו לא חייזרים שחטפו את אחותך. אלה הנאצים שהתעללו בה. הם עשו ניסויים פסבדו-מדעיים. הם התעניינו במיוחד בתאומים. הנה, תראי.

[אן מראה לאחות התאומה את התמונה של התינוקות התאומים התפורים]

קרל: אן, לא!

אן: מנגלה היה קיים. זאת האמת. אני לא יכולה לשנות אותה. אני יכולה רק לשכוח אותה. ואני לא מוכנה לשכוח!

תאומה: [מתבוננת בתמונה נסערת] לא! זה לא היה ככה! הוא היה טוב!

אן: מי זה הוא?

תאומה: [מצביעה למעלה] הוא היה טוב! הוא יחזור! הוא יחזור! אתם תראו!

[האחות התאומה מתקפלת, בוכה. רוחה נשברה]

קרל: יפה, אן. כל הכבוד!

[נכנס אח מבית המשוגעים]

אח: [לתאומה] הנה את! כמה דאגתי לך! [לקרל ואן] היא שוב ברחה מהמעון.

קרל: מעון?

אח: לתשושי נפש.

[האח נכנס לתוך המעיל שלו בשבת התאומה]

אח: בואי, נחזור הביתה. הכל בסדר.
האחות שלך כאן. הכל בסדר.

11. בית משוגעים

[25 באוגוסט 1977. שעת יום. בית משוגעים. כמעט חודשיים אחרי המפגש של נאקטיביסט והוטרינר בפארק, ולמחרת הפגישה של קרל ואן עם האחות התאומה. האחות מכניסה את הוטרינר. האקטיביסט על ארבע. מתנהג ככלב]

אחות: בוא, דוקטור.
מעכשיו זה יהיה הבית שלך.
כל עוד אין אף אחד בבית.

וטרינר: אני לא משוגע!
זה רק הקולות האלה בראש.
הכלבים האלה לא מפסיקים ליילל ולבכות.
הם משגעים אותי!

אחות: אם תתנהג יפה אנחנו נרדים את הכלבים שבראש שלך.

וטרינר: הם כועסים עלי! הם העונש שלי!

אחות: בוא אני אראה לך את החדר שלך.
הוא היה שייך לאישה מאוד מיוחדת.
היא היתה מתעוררת כל בוקר ומחפשת את התאומה הסייאמית שלה.
אבל לצערי היא הצטרפה אליה.

וטרינר: אבל אני לא משוגע!
אני לא צריך להיות כאן!
אני רק קצת מבולבל מחוסר שינה.
זה הכלב בעל שני הראשים שלא נותן לי לישון!

[הוטרינר מבחין באקטיביסט שמאושפז גם הוא בבית המשוגעים ונבהל]

וטרינר: הוא!...
מה הוא עושה פה?
הוא רוצה לרצוח אותי!
הוא צריך להיות בכלא!

אחות: הוא חושב שהוא כלב.

וטרינר: הוא מעמיד פנים!
הוא הצליח לשכנע את בית המשפט שהוא לא שפוי.
ועכשיו הוא חייב להמשיך להעמיד פנים שהוא כלב,
אחרת הוא הולך לכלא.

אחות: ואולי הוא באמת משוגע?

וטרינר: הוא חייב להיות משוגע כדי להתנהג ככה.
זאת הגאונות שלו.

אחות: אז הוא משוגע או לא משוגע?

וטרינר: אני כבר לא יודע.

[האקטיביסט מבחין בוטרינר ומתחיל לנבוח עליו]

וטרינר: הוא יהרוג אותי! תרחיקו אותו ממני!

אחות: הוא לא יעשה לך כלום. הוא כלב טוב.

[האח מלטף את האקטיביסט והוא נרגע ומפסיק לנבוח]

וטרינר: הוא כבר ניסה פעם אחת!

אחות: תרגע! אחרת האנשים הלבנים יבואו שוב!

וטרינר: בלילות הוא מדבר אלי דרך הראש הכרות. הוא אומר לי ששיחקתי בלהיות אלוהים. שפירקתי והרכבתי יצורים חיים כאילו היו לגו. אני יצרתי מפלצת. חברו הטוב ביותר של האדם, ואני הפכתי אותו לקטגור הגדול ביותר של האדם.

אחות: תרגע! או שאני אאלץ לתת לך זריקה!

וטרינר: ראש אחד קורא לי שטן, והשני מלמד עלי סגוריה. הם מבעיתים את נשמתי מגופי. אני רוצה להתעורר!

[האחות מזריקה לו זריקת הרגעה]

אחות: הכל בסדר. אני כאן.

[הוטרינר נרגע. האחות יוצאת וחוזרת עם מגש אוכל ומוסרת אותו לוטרינר, ולכלב היא מניחה קערת מזון כלבים על הרצפה]

וטרינר: את נותנת לו אוכל של כלבים? זה לא בריא לו.

אחות: הוא לא נוגע בשום דבר אחר.

וטרינר: ההצגה נגמרה, בחור. בוא תאכל אוכל של בני אדם.

[הוטרינר ניגש אל האקטיביסט, האקטיביסט נרתע ממנו ובורח. הוא נותן מהאוכל שלו לאקטיביסט. האקטיביסט מתקרב ואוכל. הוטרינר מלטף את האקטיביסט]

וטרינר: כלב טוב.

[25 באוגוסט 1977. שעת בוקר מאוחרת. **אן וקרל** במשרד. **קרל** מדבר בטלפון]

קרל: אני מודה לך.

[**קרל** מניח את השפורפרת ומנתק את השיחה]

קרל: היא חתכה את הורידים. אתמול בלילה. באמבטיה.

[**אן** מוחה דמעה]

אן: אני כל כך מצטערת...

קרל: את צדקת, אן. הייתי טיפש. לא הייתי צריך להאמין לה.

אן: ואולי אני הייתי צריכה להאמין לה... לפעמים שקר יפה עדיף על אמת מכוערת.

קרל: בואי נשים את זה מאחורינו. יש לנו פחות משבועיים עד השיגור.

אן: אני מוותרת לנאס"א על תמונת הזוועה של ד"ר מנגלה. היא כבר גרמה מספיק נזק.

[**קרל** מחבק אותה. **אן** מתמסרת לחיבוק]

קרל: זו לא אשמתך שהיא התאבדה, אן. אי אפשר לדעת מה עובר במחשבות של אדם אחר.

[**אן** מתנערת מהחיבוק]

אן: מה אמרת?

קרל: זה לא אשמתך שהיא התאבדה.

אן: לא זה. ההמשך.

קרל: אי אפשר לדעת מה עובר במחשבות של אדם אחר.

אן: זהו! זה הפתרון! -

מה אם נקליט את המחשבות שלי? האם יש דרך שבה נוכל להמיר גלי מוח לצלילים ולהכניס אותם לתקליט? אם יום אחד בעוד אלף מיליון שנים יצורים תבוניים ימצאו את התקליט, תהיה להם הרי טכנולוגיה הרבה יותר משוכללת מהטכנולוגיה שיש לנו היום. האם זה בלתי סביר להניח שהם יוכלו לשחזר את המחשבות שלי מתוך ההקלטה?

קרל: טוב, אלף מיליון שנים זה הרבה זמן... מי יודע מה יהיה בעוד אלף מיליון שנה?

אן: אני אעשה מדיטציה ואחשוב על המין האנושי, על הטוב ועל הרע.

[**מחזיקה את ידיו של קרל**]

אני אחשוב עלינו. על הפלא של האהבה.

קרל: לא, אן, את תחשבי על ד"ר מנגלה.

אן: גם עליו. העיקר שלנאס"א לא תהיה שום דרך לדעת אילו מחשבות חשבתי.

13. המחזאי

[2017]. יונתן בחדרו, צופה במחשב בזונה. למעשה הזונה היא עצמה, ולא אן, והיא נמצאת איתו בחדר. אבל הקהל לא יודע את זה עדיין.]

זונה: כשהייתי בת חמש, אימא שלי היתה מספרת לי סיפור לפני השינה. תמיד את אותו הסיפור.
[ביט]
רוצה לשמוע אותו?

יונתן: מאוד!

זונה: פעם, לפני המון המון שנים, לכל אדם היו שני ראשים, ארבע רגליים וארבע ידיים. אבל בני האדם חשבו את עצמם לאלים ועוררו את זעמו של זאוס. וכעונש הוא חתך אותנו לשניים. לכן כל אחד מתגעגע לחצי השני שלו, מחפש אחריו ושואף להתאחד איתו ולהיות שוב שלם.

יונתן: זה כל כך עצוב!

זונה: חכה, זה לא סוף הסיפור!
[פאזזה]
ובאמת זוג אוהבים אחד מצא אחד את השני. הם חיבקו אחד את השני חזק והבטיחו אחד לשני שמעתה לא יפרדו עוד לעולם.

יונתן: סיפור מקסים!

זונה: ג'וני, זה עדיין לא סוף הסיפור!
[פאזזה]
האהבה שלהם נגעה לליבו של וולקן, אל הנפחות והאש – והוא הציע לזוג האוהבים: "אני יכול לחבר אתכם יחד בעזרת חגורת ברזל ואיש לא יוכל עוד להפריד ביניכם. האם זה באמת מה שאתם רוצים?"

יונתן: ומה הם ענו לו?

זונה: אני לא יודעת. אף פעם לא שמעתי את סוף הסיפור. תמיד הייתי נרדמת.

יונתן: אני לא חושב שהייתי מסוגל לאהוב מישהי עד כדי כך.

זונה: גם לא את האחת?

יונתן: את באמת מאמינה שלכל אחד יש חצי שני?

זונה: פעם האמנתי.
אני כבר מבוגרת מדי להאמין באגדות על נסיך ונסיכה שאמהות מספרות לילדות לפני השינה.

יונתן: אימא שלך יודעת שהילדה הקטנה שלה עובדת בעבודה כזאת?

זונה: היא נפטרה כשהייתי בת שמונה.

יונתן: אני מצטער.

זונה: אני אעזוב את העבודה הזאת. אני אתפטר עוד הערב.

יונתן: את תמצאי עבודה אחרת.

[פאזזה]

את יודעת, מאז שהכרתי אותך חזרתי לכתוב.

[יונתן אוחז בידיה. היא מחייכת אליו. הם מתחבקים חיבוק ארוך]

זונה: אני חושבת שהלב שלך כבר לא הולך ונאטם.

[יונתן מחייך אליה]

[זרם התודעה של אן דרויאן. במהלכו ישמעו קולות של לוייתנים, ציפורים ושלל צלילים מתוך תקליט הזהב של נאס"א]

תן לאור שלך לזרוח על הכנסיות האפלות,
ועל הקניונים הבוהקים.

תן לאור שלך לזרוח על האדמה הפורייה,
הקבורה מתחת למחלפים מהירים.

תן לאור שלך לזרוח על הירח,
המכוסה בעקבות.
על חדרי מדרגות מאובקים,
שמתפתלים עד העננים.

היינו כאן לרגע,
בערנו כמו זנב שביט.
ביקום הזה הכל נשיר,
כוכבים כמו עלים.

תן לאור שלך לנגן אותנו -
סימפוניה בת מיליוני שנים,
תזמורת שלדים מנגנים.

האור שלך יהי לנו נר זיכרון.

[ארבעים שנה מאוחר יותר. 2017. ערב. קרל ואן יושבים על ספסל בפארק. שיערם שיבה. אן דמנטית וקרל נעזר במקל הליכה]

אן: אני אוהבת אותך, קרל.
גם כשאני לא כאן.

קרל: [מלטף את גב ידה] אני יודע, אן.

אן: כל יום אני מתרחקת ממך יותר.
בוקר אחד אני אתעורר ולא אזכור אותך יותר.
העיניים שלי יהיו ריקות.
פלנטות רחוקות ישתקפו בהן.
הלוואי ותוכל לקרוא את המחשבות שלי,
כמו החיזרים.
אבל המחשבות שלי יהיו שם,
בשולי מערכת השמש.

קרל: את רק הלכת לאיבוד ביער, אנני.
זה הכול.

אן: אולי בנקודה אחרת ביקום האינסופי הזה חיה לה ציביליזציה,
וגם הם שלחו גשושית משל עצמם.
עם צלילים ותמונות שמספרות על העולם שלהם.
וגם היא מגששת בחושך הגדול.
אולי נועדנו לגשש כמו עיוורים באור יום?

קרל: הם ימצאו אותך, אנני. ויחזירו אותך אלי.

אן: אנחנו לבד, קרל! מתי תבין שאנחנו לבד?!

קרל: זה לא נכון, אנני! אנחנו לא לבד! הם ימצאו אותך!
הם יחזירו אותך אלי! הם חייבים!

[צליל של מנוע חללית מתקרבת]

אן: זה בא! [מצביעה למעלה]
היא צדקה. המשוגעת היא צדקה.
זה סוף סוף בא!

קרל: אמרתי לך, אנני! [מחבק אותה]
הוא יתפור אותנו יחד,
כמו חיבוק.
וזה לא יכאב.
זה יהיה נעים.

אן: [נרגשת] זה בא!

[צליל מנוע החללית מתחזק. אן וקרל מתבוננים מעלה]

קרל: [נעמד] זה בא!
הראית לו את הדרך!

[קרל נבלע בתוך האור. החללית נעלמת. אן נותרת לבדה. יושבת על הספסל, כאילו כל הזמן הזה ישבה שם לבדה]

אן: הוא לקח את קרל! הוא לקח את קרל!

[אח בית המשוגעים נכנס]

אח: הכל בסדר, אן. בואי, מאוחר. נחזור הביתה.

אן: הוא לקח את קרל!

אח: קרל מת, אן. לפני עשרים שנה.

אן: הוא שכח אותי כאן.

[יוצאים]

[2017. חדר העבודה של יונתן. יונתן יושב ומקליד במחשב הנייד. מסיים ומקפל את המחשב בתנועה עדינה]

יונתן:

האם אנחנו לבד?
האם יש אי שם מישהו שמסתכל עלינו?
האם לסיפור שלנו יש סוף טוב?
האמת המכוערת היא שאנחנו לבד.

כל העולמות האפשריים האלה שמנצנצים וקורצים לנו –
הם כולם שקרים יפהפיים.
השמיים הם הארץ המובטחת,
ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות.
אבל אין שום דבר בכל השמשות הרחוקות האלה!
רק ביליוני כוכבים, בודדים כמונו,
ריקים כמו פני המאדים.
ריקים כמו דף חלק.

אבל על דף חלק אפשר לכתוב סיפור.
כולנו מחזאים. כולנו אלוהים.
ויש לנו אפשרות בחירה.
אפשר לבחור להאמין
שיום אחד, אולי היום,
הגשושיות שלנו יפגשו
בתוך האפלה.
ואז לרגע אחד קטן
לא נהיה לבד.